Kuuromykkäin Lehti.

№ 8. Elokuulla 1901. 6:s vuosik.

Tilaushinta: 1 mk. 50 p: vuodelta.

Toimittaja *I. Savolainen.*

Oikeasta rukouksesta.

Kaikissa kielissä on sana rukous. Jokaisen kansan, pakanainkin, jumalanpalveluksessa on jonkinlaista rukousta. Mutta rukous ei ole aina oikea ja todellinen, Usein on rukous senlainen, että siitä voidaan sanoa: „te rukoilette ettekä saa, sentähden että te rukoilette kelvottomasti.“

Jumala ei huoli siitä minkälaisessa asennossa me rukoilemme. Kuningas David makasi maassa ja rukoili koko yön lapsensa tähden, mutta lapsi kuoli. Hiskias makasi vuoteellaan ja rukoili, kasvot seinään päin, ja Jumala lisäsi hänen ikäänsä 50 vuodella. Fariseukset seisoivat katujen nurkissa ja rukoilivat, mutta Jumala ei pitänyt mitään heidän rukouksistansa. Publikaani seisoi etempänä temppelissä, eikä tahtonut nostaa silmiänsä taivaaseen päin. Siinä hän rukoili, ja Jumala kuuli hänen rukouksensa.

Me voimme rukoilla Jumalaa hänen sanansa sanoilla tahi omilla sanoillamme. Rukouksemme kuuleminen riip-

puu sydämmemme tilasta. Sanamme voivat olla heikot, mutta Jumala voi ne kumminkin kuulla. Sanamme ja rukouksemme voivat olla hyvin kauniit, mutta siunaus ei tule niistä sitenkään.

Jumala ei riipu ajasta eikä paikasta. Me voimme, silloin kun olemme yksin, rukoilla Jumalaa, ja hän kuulee rukouksemme. Mutta on myös hyvä yhdessä toisten ihmisten kanssa rukoilla Jumalaa sekä kodissa että kirkossa.

Rukouksen kuuleminen ei riipu siitä kuinkä pitkä tahi lyhyt rukous on. Publikaanin rukous oli lyhyt, ja Jumala kuuli sen, Fariseuksen rukous oli pitkä, mutta Jumala ei kuullut sitä.

Me rukoilemme huonosti ja kelvottomasti, jos me emme koko sydämmestämme toivo, että Jumala antaa meille sitä mitä me rukoilemme. Jos emme tee sitä, niin me pilkkaamme Jumalaa. Moni ihminen pilkkaa Jumalaa senlaisella rukouksella.

Kelvottomasti rukoilemme me myös, jos emme odota vastausta rukoukseemme. Kun me kirjoitamme kirjeen ystävillemme ja tovereillemme, niin me odotamme heiltä vastausta kirjeeseemme. Meidän pitää usein sanoa: „kuinka kauvan, Herra, annat minun odot'aa?“

Jos me tahdomme saada Jumalalta, mitä me rukoilemme, niin pitää meidän tehdä toisille ihmisille mitä me toivomme että Jumala tekee meille. Jos me toivomme itsellemme laupeutta Jumalalta, niin pitää meidän olla laupiaat lähimmäisillemme. Jos sinä rukoilet, että Jumala tekisi sinut onnelliseksi, niin pitää sinun koettaa tehdä isäsi, äitisi, sisaresi ja veljesi onnellisiksi. Jos me tahdomme että Jumala antaa anteeksi meidän syntimme ja rikoksemme, niin me emme saa vihata niitä, jotka ovat rikkoneet meitä vastaan. Herra sanoo: „jos ette te anna ihmisille anteeksi heidän rikoksiansa, niin ei myös teidän Isänne anteeksi anna teidän rikoksianne“.

Me rukoilemme kelvottomasti, jos me emme tahdo tehdä, mitä Jumala käskee. Oli kerran pieni poika, joka rukoili että hän taitaisi läksynsä, mutta hän ei viitsinyt lukea sitä. Hän oli laiska. Hänen rukouksensa oli kelvoton.

Me rukoilemme kelvottomasti, jos olemme vihaiset ja tyytymättömät, jos Jumala ei heti kuule rukoustamme. Meidän pitää nöyrästi odottaa, kunnes Jumala antaa meille mitä me olemme rukoilleet. Isä ja äiti antavat myös lapselleen, mitä lapsi pyytää, jos se on hyvää ja hyödyllistä lapselle. Hyvä lapsi odottaa eikä suutu, vaikka hänen pitäisi odottaa kauvankin.

Vielä rukoilemme me kelvottomasti, jos emme rukoile uskossa. Ilman uskoa on mahdotonta kelvata Jumalalle. Joka tahtoo tulla Jumalan luo, hänen pitää valvoa ja luottaa Jumalaan. Kaikki mitä me rukoilemme, pitää meidän rukoilla Jeesuksen nimessä. Jeesus sanoo: „mitä ikinä te anotte Isältä minun nimeeni, niin Hän antaa teille.“ Ja vielä sanoo Jeesus: „kaikki mitä te anotte rukouksessa, sen te saatte.“

Kaikki olemme me raamatussa lukeneet ylpeästä Fariseuksesta, joka luuli että hän oli Jumalan lapsi. Hän rukoili temppelissä ja pani rahaa uhriarkkuun. Hän ei ollut tietävinään, että toiset ihmiset, jotka olivat temppelissä, näkivät hänet. Hän oli ulkokullattu. Hän teeskenteli. Hän rukoili ja antoi rahansa vaan sentähden, että toiset ihmiset luulisivat häntä jumaliseksi ja

kiittäisivät häntä, ja että hän saisi siitä kunniaa. Hän rukoili ja antoi rahansa ihmisten nähden. Mutta nurkassa samassa temppelissä seisoi publikaani. Hän oli murheellinen syntinen. Hänellä ei ollut antaa rahaa Jumalalle, hän uskalsi tuskin tulla temppeliin. Nöyrästi hän huusi Jumalalle: Herra, auta minua syntistä ihmistä.“ Hänen rukouksensa kelpasi Jumalalle. Jumala kuuli sen sentähden että se oli nöyrä.

Kauniita vastauksia.

Erääseen kuuromykkäin kouluun Lontoossa tuli kerran eräs lääkäri. Hän tahtoi kysyä kuuromykiltä, kuinka paljon he tiesivät Jumalasta ja Hänen sanastansa. Hän otti liidun ja kirjoitti taululle kysymyksen: „kuka on luonnut maailman?“ ja käski erään pienen pojan vastata tähän kysymykseen. Poika otti liidun ja kirjoitti kysymyksen alle: „Alussa loi Jumala taivaan ja maan.“ Lääkäri kirjoitti taas: „Minkätähden on Jeesus tullut maailmaan?“ Poika kirjoitti: „Se on totinen sana ja mahdollinen ottaa vastaan, että Jeesus Kristus on tullut maailmaan syntisiä vapahtamaan.“

Vielä kirjoitti lääkäri kolmannen kysymyksen: „Minkätähden sinä olet tullut kuuroksi ja mykäksi, kun minä voin sekä kuulla että puhua?“ Pikku poika otti liidun ja nöyrällä mielellä kirjoitti hän taululle: „Isä, sillä niin oli sinun pyhä ja hyvä tahtosi.“

Äiti ilman paikkaa.

(Jatkoa viime numeroon.)

Syvä huokaus lähti vanhuksen surevasta rinnasta muistellessaan menneisyyttä. Pienellä pöydällä hänen vieressään oli vielä yksi noin 10 vuoden vanhan pojan valokuva. Se oli hänen rakas poikansa. „Mutta miten hän nyt elää ja tulee toimeen tässä suuressa maailmassa? Se ei luultavasti ole helppoa hänelle raukalle, sillä hän on k u u r o“! Hermokuume oli vienyt häneltä kuulon. Uhraavaisella ja huolellisella hoidolla oli äitinsä pelastanut hänet kuolemasta. Se tapahtui 18 vuotta sitten. Aika on nopeasti kulunut. Missä hän on nyt? Moneen vuoteen ei hän ole tietänyt pojastaan mitään. Elääkö hän vielä, tahi onko hän kuollut vieraiden ihmisten joukkoon? Silloin ei ole kukaan hänen haudallaan kyyneleitä vuodattanut. Kuka tienee kaiken tämän?

Kauan istui vanhus. Hän ajatteli menneitä aikoja. Hän muisteli vanhoja muistoja. Silloin hiljaan koputettiin ovelle. Ovesta astui hetken kuluttua sisään iso musta olento. Samassa kuului ystävällinen tervehdys. Mutta huonossa valossa ei tulija helposti vanhusta huomannut. Siksi kuului uudelleen ystävälliset sanat: „hyvää iltaa, hyvää iltaa, pikku äiti!“

Vanhus tuli ensin vähän hämille (hämmästyi) vieraan tulosta, mutta kun hän kuuli sanottavan häntä pikku äidiksi, riensi hän levitetyin käsin häntä vastaan, huudahtaen: „minun poikani, minun poikani, minun löydetty poikani!“ Ja suuri, vahva mies veti vanhuksen syliinsä suudellen häntä ryppyisille poskille.

Sitten äiti laittoi tulen niin että se valaisi koko huoneen. Nyt hän näki poikansa kasvaneen vahvaksi mieheksi. He istuivat kumpikin vieretysten sohvalle. Silloin alkoi poika kertoa elämänsä kertomsta siitä saakka kun hän oli kodistaan lähtenyt ja äidistään eronnut. Ensin oli hän saanut paljon kärsiä. Ihmiset eivät tahtoneet ottaa kuuromykkää työhön. Mutta suurella vaivalla ja ahkeruudella oli hän vihdoin voittanut ihmisten ylenkatseen. Hän sai työpaikkoja. Hän teki ahkerasti työtä. Hän säästi rahaa. Nyt on hänellä oma koti, jossa hän elää vaimonsa ja kolmen lapsensa kanssa onnellisena.

Vuorostaan kertoi äiti pojalleen oman elämänsä historian, kuinka hän oli monet vuodet, siitä saakka. kun poikansa kotoa lähti, saanut elää yksinänsä hyljättynä. Kun vanhus oli kaikki pojalleen valittanut, veti poika äitinsä lähemmäksi, silitti hänen harmaita hiuksiansa ja sanoi hänelle, että hän sitä varten tulikin, että äiti nyt saa tulla asumaan hänen luokseen ja hänen nuori vaimonsa hoitaa häntä niinkauvan kun hän elää.

Ja vanha äiti nojasi luottamuksella poikansa rinnalle. Ilokyyneleet vierivät hänen poskilleen ja hänen mielensä tunsi kummallisen levon ja rauhan.

Nyt tiesi vanhus hyvin, että löytyi paikka vanhalle äidille.

Poika, jolla oli kaksi hyvää ominaisuutta.

Erään ison kaupungin satamassa seisoi kerran rikas kauppias katselemassa ison höyrylaivansa valmistuksia Afrikaan lähtöä varten. Noin neljäntoista vuotias poika seisoi läheisyydessä ja yritteli puhutella kauppiasta. Tämän huomio oli kuitenkin niin kiintynyt laivaan ja sen miehistöön, ett'ei hän kyennyt poikaa huomaamaan. Vihdoin poika rohkaisi mieltään, astui lähemmäksi ja sanoi rohkeasti:

„Herra, onko laivassanne kenties vielä joku paikka avoinna? Tahtoisin mielelläni jotakin ansaita.“

„Mitäs sinä sitte taidat tehdä?“ kysyi herra.

„Tahdon koettaa tehdä kaikki minulle annetut työt säntillisesti ja niin hyvin kuin voin“, vastasi poika nöyrästi.

„Mitäs olet tähän asti tehnyt?“ kysyi herra edelleen.

„Kahtena viime vuonna olen hakannut ja kantanut halot äidilleni.“

„Mitä sinä sitte et ole tehnyt?“ kysyi herra äkkiä ja katsoi terävästi poikaan.

Poika mietti hetkisen ja vastasi:

„Koko koulu-aikana ei ole opettajan tarvinnut nuhdella eikä torua minua.“

„Se riittää“, vastasi herra. „Semmoisella pojalla, joka täyttää tehtävänsä ja uskollisesti auttaa äitiään on sydän oikealla paikalla.“

Kirjeitä kuuromykiltä.

Vaasasta.

Tässä saan kertoa Vaasan k. m. yhdistyksen riennoista ja pyrinnöistä. Viime kesäkuun 1 päivänä nikkarimestari, herra F. Liljeqvist, syntymäpäivänsä johdosta toimitti huvimatkan Malax saarelle, johon on 2 peninkulmaa. Sinne lähdettiin kolmella purjeveneellä ja hra Liljeqvist tarjosi melkoisen vieraanvaraisuuden huvimatkailijoille, niinkuin kahvit leivosten kanssa ja voileipiä sekä virvoitusjuomiakin oli saatavana, joten kaikki matkailijat ovat kiitollisia hra Liljeqvistille siitä suuresta vieraanvaraisuudesta, minkä saivat osakseen. Matka onnistui hyvin hauskasti ja sunnuntai-iltapäivällä kello 6 palattiin kotiin, joten kaikki saivat luonnon raitista virkistystä hengittää, joka oli toista kuin olla pölyisen kaupungin kaduilla kävelemässä.

Samallainen huvimatka aijottiin tehdä Juhannuksenakin Grönviikiin päin eräälle saarelle, jos ilma olisi suotuisa. Kun se aika kului, niin onnistuttiinkin matka tehdä ja lähdettiin lauvantai-iltana klo 7. Samassa tilaisuudessa vietettiin kuuromykkäin Ida Hännisen ja Nikolai Söyringin vihkiäisiä, jotka olivat jo viikko takaperin vihityt. Kun arvoisa pastori Nordman oli pitämässä jumalanpalvelusta kuuromykille, niin ne yllämainitut mykät vihittiin rukoushuoneella 15 p:nä kesäkuuta. Kun saavuttiin saarelle, niin heti laitettiin kahvipannut tulelle. Kun jo ensimäinen kerta juotiin, niin herra F. Liljeqvist piti tervehdyspuheen kaikkien läsnäollessa nuoren parikunnan kunniaksi, kuinka kaikkien tulee osoittaa rakkautta toisellensa, kuinka nyt on hyviä hedelmiä yhdistys kasvattanut, kuinka muinoin Suomessa oli kuuromykiltä naimiseen meno kielletty, ei silloin ole täällä Suomessa ymmärretty mitään km. asiasta, eikä ole annettu siveyskasvatusta niinkuin meillä nyt on saatu aikaan. Onnea ja menestystä ja siunausta ylhäältä valkeuden Isältä hartaasti toivon hyville pyrinnöille niin että aina hyviä hedelmiä kannettaisiin.

Samana iltana emme saaneet nukkua paljon yhtään kun paljon puheltiin ja leikittiin eri lajia leikkiä. Yö meni hyvin hauskasti. Sunnuntai-yönä klo 12 laitettiin suuri juhannuskokko meren rantaan suurelle kivelle. Kun kokko sytytetiiin palamaan, niin korkealle ilmaan nousi tuli ja savupatsaat ja palon aikana herra Liljeqvist laukasi revolverilla neljä kertaa kunnialaukauksen, jotta ampuminen kuului hyvin kauaksi, ja matkailiain ilo nousi ylimmilleen. Osanottajia oli 30 henkeä.

Laukaa 19 $^{21}/_{7}$ 01.

Rakkaat kuuromykät!

Nyt otan kynän käteeni ja rupean kirjoittamaan teille kaikille rakkaille kuuromykille, jotka ovat käyneet koulua, ja kerron teille elämästäni. Voin hyvin ja olen ollut terveenä, josta kiitos olkoon rakkaalle Isälle, joka on taivaissa.

Kerron vielä vähän, että nyt on Suomen suloisin aika. Nyt sen luonto kukoistaa. Täällä on kasvullisuus kau-

nista ja rehevää. Rukiit, jotka kukkivat jo Juhannuksen aikana, ovat erittäin kauniit ja lupaavat. Samoin ohrat ja kaurat ovat reheväkasvuisia. Paikoin alkaa jo täälläkin kaura olla ripsillä ja ohratkin tehdä tähkää. Mutta nyt rukiit menevät jo lakoon ja kellastuvat. Rukoilkaamme Jumalaa sentähden, että hän antaisi kauniin ja hyvän vuodentulon suuresta hyvyydestänsä, että viljakasvit kasvavat hyvin tänä vuonna.

Sain kerran kirjeen rakkaalta johtaja Killiseltä Vapunpäivänä ja tulin kovin iloiseksi sen saadessani, sillä Te olette minun rakas Johtajani. Saan kiittää kirjeestänne, jos johtaja saisi lukea kirjettäni tässä lehdessä. Myös sain hengellisiä kirjoja rakkaalta neiti Helsingiukselta, kun A. Juntunen toi ne minulle. Kiitoksia paljon niistä. On lysti lukea niitä.

Myös sain kirjeitä monelta toverilta ja tuttavilta. Kiitoksia hyvin paljon niistä. Oli hauskaa tietää, että te toverit jaksatte hyvin. En jouda kirjoittaa jokaiselle toverille. Panen paljon terveisiä rakkaille tovereille. Terveisiä kaikille. Herra Jumala auttakoon ja varjelkoon teitä rakkaan Jeesuksen tähden!

Ystävyydellä

Elina Walonen.

Osoite: Laukaa. Kuuvalo.

Karttulassa 19 $^{6}/_{8}$ 01.

Rakkaat tutut ja tuntemattomat, Kuuromykkäin lehden lukijat Herrassa!

Vaeltakaa niinkuin valkeuden lapset. Tehkää niinkuin Kristukselle sovelias on. Ei tule kelvata meille, vaan Jumalalle. Monet luulevat että he kelpaavat Jumalalle, vaikka eivät kuitenkaan kelpaa, sillä meidän tekomme ovat Jumalan edessä niinkuin saastainen vaate. Yksin uskon kautta me kelpaamme Jumalalle, niinkuin Hän itse sanookin: jokainen kuin uskoo pojan päälle, ei hänen pidä kuolemaa näkemän ijankaikkisesti. Jolla vahva usko on, ei hän mitään pahaa pelkää, vaikka hän vaeltaisi pimeässä laaksossa täällä synnin korvessa. Emme myös kuolemaa pelkää, sillä se on meille voitto. Vaikka maailma juonillaan tahtoo meitä kaataa, emme sitä kuitenkaan pelkää, vaan linnassamme istumme välimiehemme tykönä, joka on Jeesus Kristus. Jeesus Kristus on meidän vahva varustettu linnamme, sillä Häneen meidän vahva turvamme ulottuu. Ei isä tahdo lapsiansa hylätä, vaikka hän ankarasti kurittaa; ei hän julmuudessa meitä kurita, vaan hänen sydämmensä on sangen laupias ja leppyinen, ja auttaa meitä poikansa Jeesuksen Kristuksen kautta. Meille ovat synnit anteeksi annettu, sitä emme ymmärrä muun kun uskon kautta. Jeesuksen Kristuksen Jumalan pojan veri puhdistaa meitä kaikista synneistämme lumivalkioiksi.

Mielelläni minä tahdon kirjoittaa Kuuromykkäinlehteen, sillä minä tiedän, että monet kuuromykät, jotka olivat koulussa minun aikanani, tuntevat minut oikein hyvin. Luultavasti minä myös tilaan itselleni kuuro-

mykkäin lehtiä; en voi sanoa varmaan, sillä jos minä en olekaan olemassa maan päällä.

Ilmoitan vähän itsestäni. Olen syntynyt Karttulassa. Olin oikein terve niinkuin muutkin ihmiset. Mutta kun olin kuudennella vuodella, niin minä sairastuin ankaraan rokko- ja myös korvatautiin. Nämät taudit kestivät pitkän ajan. Korvatauti kesti puoli vuotta, ja olin sairashuoneessa Kuopiossa. Muut taudit olivat myös ankarat, niin että minä usein olin tunnoton, enkä muistanut ketään, en myös vanhempiani, veljiä enkä siskoja. Taudissa kuulo ja puhe pian katosivat. Mutta vähitellen sairauden perästä minä opin taas puhumaan, mutta en osannut vielä kertoa huomattavista asioista, vaan lörpöttelin omia asioitani. Sitten vähitellen minä opin paremmin puhumaan, ja nyt osaan puhua oikein, mutta ääni on jotenkin heikko. Kyllä tuttavat ymmärtävät oikein hyvin, vaan toiset huonosti.

Monta vuotta minä olin pakana, enkä osannut lukea Jumalan sanaa. Neljätoista vuotta minä en osannut lukea. Kyllä nuorempana tunsin kirjaimat, mutta en osannut lukea suoraan niitä. Sitten kun minä tulin 14 vuoden vanhaksi, niin minä opin suoraan lukemaan, vaan en mitään ymmärtänyt pitkään aikaan.

Neljäntoista vuoden vanhana minä osasin puhua Jumalan sanaa suoraan, ainoastaan sanat, jotka ovat näin: Isä meidän, eikä mitään muuta. Sitten eräänä päivänä minulle tuli ahkera lukemisen halu Minä ajattelin, että olisi hauska, jos minä osaisin lukea, sillä minä usein huomasin, että toiset pienet usein lukivat, ja minä kadehtin heitä. Sitten Aapiskirja sattui näkymään ja minä olin utelias. Minä otin sen käteeni ja

katselin sitä. Silloin minä taas ajattelin: olisi hauska jos minäkin taitaisin tätä lukea, mutta en taida. Sitten minä katselin Herran rukousta, sillä kaksi lausetta osasin oikein ulkoa lukea. Minä rupesin näitä kahta lausetta laskemaan yhteen, ja laskin näin: I, s, ä, Isä, m, e, i, d, ä, n, meidän. Sitten minä pian opin suoraan lukemaan. Eikö tämä asia ole ihmeellistä. En keltäkään oppinut lukemaan Jumalan sanaa, vaikka he koittivat opettaa.

Kun minä tulin Kuopioon kouluun, niin en vielä ymmärtänyt paljon Jumalan sanaa; vaan sitten minä opin, sillä neiti Naimi on hyvin ymmärtäväinen uskonnon opettaja. Uskovaiset ihmiset ymmärtävät oikein Jumalan sanaa. Olen voinut oikein hyvin, ja tästä lahjasta tahdon Jumalalle kiitosta tuoda. Kiitos olkoon Jumalalle, senkin suuren armon edestä, että Hän on minun kääntänyt sanansa kautta oikealle tielle.

Eva Wepsäläinen.

Karhonsaari $^{13}/_{8}$ v. 1901.

Nyt aijon kirjoittaa teille kirjeen. Olen täällä Karhonsaarella työssä. Olen saanut palkkaa päivältä 1 mk. 25 p. Minulla on nyt hyvät vaatteet. Minulla on ikävä täällä, kun isäni on aina ankara minua vastaan. Isäni toivoo että esimies veisi minut Leväselle.

Minä sain nyt täällä Karhonsaarella työtä. Minä en antanut yhtään rahaa isälleni. Minä pelkään, jos antaisin rahaa, niin isäni veisi minut Leväselle. Nyt en enää usko isääni. Viime syksynä ja toissa kesänä annoin rahaa yhteensä 15 mk., sitten viime talvena esimies vei minut Leväselle. Toukokuun alussa tulin pois sieltä. Nyt en enää usko yhtään, enkä myöskään anna rahaa isälleni. Minä ostan itselleni ruokaa ja vaatteita ja säästössä on rahaa. Nytkin isäni vielä vihaa minua. Minä arvaan, että isäni on ikävissään, kun olen kuuromykkä. Olkaa hyvä ja kysykää käsityöläisiltä Mikkelissä, jos tulen Mikkeliin työhön. Silloin isäni ei voisi vihata minua. Minun äitini on hyvin hyvä ja hellä. Nyt en voi olla täällä työssä, sillä minulla on paljon vaivaa ja kiusauksia isältäni. Minulla on paha mieli ja murehdin monta kertaa usein yöllä. Jos menisin Mikkeliin työhön, niin minulle tulisi ilo ja hyvä mieli. Kuopiossa ei suutarit eikä räätälit ota minua työhön.

Lähetän paljon terveisiä teille ja rouva Savolaiselle.

Minun osoitteeni on:

Kuuromykkä Otto Wilho Ritonen,

Kuopio.

Karhonsaari.

Pieniä tietoja.

— **Yli-ikäisille kuuromykille** aikoo neiti Ingrid Lönnberg panna toimeen opetuskurssit syksyllä Porvoossa. Opetusta, joka ensi aluksi on maksuton, annetaan uskonnossa, äidinkielessä, laskennossa, maantieteessä ja käsitöissä. Luonnollista on, että tämä rakkaudentyö herättää todellista iloa ja mielihyvää yli-ikäisten kuuromykkäraukkojen omaisissa, jotka epäilemättä kilvan rientävät hankkimaan tilaa suojateilleen noissa syksyllä alkavissa kursseissa.

— **Kuuromykkäin sielunhoito.** Pastorit A. E. Nordman ja E. J. K. Luoma ovat taas tänä kesänä useissa paikoissa maatamme pitäneet jumalanpalvelusta kuuromykille.

— **Kuuromykkäinkoulut.** Määrätty neiti *Pahlman* asumalaitoksen johtajattareksi Turun kuuromykkäinkouluun.

— **Paljon tulipaloja.** Kun koko kesäkuun on ollut hyvin lämpimät ilmat ja vettä satanut vähän, varsinkin alkupuolella kuuta on ollut kaikkialla hyvin kuivaa sentähden on helposti tuli päässyt valloilleen. Suomessa onkin tapahtunut tämän kuun kuluessa monta suurta tulipaloa, Oulussa hävitti tuli miljoonien markkojen arvosta tavaraa ja taloja. Monessa muussa paikassa on se tehnyt ankaraa hävitystä. Taloja ja omaisuutta on hyvin paljon palanut.

Ilmoituksia.

Kihloissa

ALMA KYTÖNIEMI

JA

HERMAN LEIMAN.

Syntynyt terve tyttö

Porissa 25 p. elokuuta 1901.

Hilma** ja **Viktor Winterqvist.

Raamatun kertomuksia.

Kuuromykkäin kouluja varten

sovitti *Aaro Iivari Savolainen.*

Hinta 25 penniä.

Yllämainittua kirjaa saapi ostaa johtaja A. I. Savolaiselta Mikkelissä. Paitsi kirjan hintaa 25 p., on lähetettävä 10 penniä postimaksuksi. Siis 35 penniä postimerkeissä.

Sisältö:

Oikeasta rukouksesta. — Kauniita vastauksia. — Äiti ilman paikkaa (jatkoa). — Poika, jolla oli kaksi hyvää ominaisuutta. — Kirjeitä kuuromykiltä. — Pieniä tietoja. — Ilmoituksia.

MIKKELISSÄ
ALEKS. KASURISEN KIRJAPAINOSSA 1901.